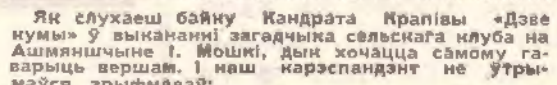

ЧАТЫРЫ ДНІ ПЕОЕНЬ

ш байгу Кондрата Крапавы «Д
качанні загадчыка сельскага клуб
е Г. Мошкі. Дык ханцця сямому
шам. І наш карэспандэнт не утр
маваў:

— Ну ян яа куміа Маецца?—
Кума 9 кумы пытаецца...»
— Як кораша напісана,
Дык кораша чытаецца.

адбылося яўныя адносіны герою твору. Відасьць, што пісьменьнік да драб- **АБМЕРКАВАННЕ РАМАНА** узроўні, а можа і на пэўным

Калі налігасы рахунка
П. Яваш а даўгасмага райна
співае народную песню «Чэ-
ска-вінаград», дык аж самі на-
ў сніжкі просіцца.

ра будуць развівацца далей
да нашых дзён.

Значную частку высту-
паў І. Пашкевіч прысвячае вы-
ступам жанра. «Людіз на балое»
іто думку, тэта яччэ не
а толкі, перша кніга вы-
твора. Тут яччэ не адыра-
ло са шмаліва значнага, а
што адпавядае раману. Агу-
куль толкі прыглядзе-
роўя, а ўсе якія справы
перлазе.

Нігдзедзячы на тое, што і
гістарызму ў творы не па-
сумніжню, усё ж, на думку
тытка, каякітэра гістарычэс-
кі ў ім пайны былі ўмоўны-
та вымагае сама задуму.

Станоўчую ацэнку раману
Алесь Алямовіч. Ён гаворыць
што ўдача Івана Мележа і
прыватная. У нас выкажыць
дзія, кнігі, якія пабудаваны на
акох істрацініц.

«Людіз на балое» — бяс-
нае, дасягненне нашай
свідчэнне не сталасці.

— «Людіз на балое» —
чыны сэрца для Мележа і
для нашай літаратуры.

крэсліў Фёдар Кулашоў
гаварыў аб майстэрстве, з
Мележ лепіць вобразы (на-
са Шаўра, Зуборыч, Захарыча),
сведчаць аб ўдзях пісьмен-
стваўранні характары. Ф. Ку-
таксма высока апаніў і
бачыць рамана, хоць і
чытаў, што часам аўтары мі-
дзявае густ.

У заключэнне выступіў
Мележ.

Абмеркаванне кнігі «Людіз
на балое» на пашырэнні пас-
ці прадэманстрацыі Спі Белару-
лася ў Віцебску, дэклаваў
паку не толькі аб ёй. Ішла г-
аб пільных развіцця прозы,
вышнэй майстэрства пі-
сцаў.

Гаратурнасі сюжэта. Яго рабачыў — энергічны, моцныя людзі, у якіх відзеўся бачны абавязак, унутраная волі. Будынак

вспоту, мяккую мазлю і ў
няны кватэры... — нібы між іх
заважае аўтар. І потым, ка-
тач разам з урачом будзе
праз завіруку ў дальнюю
убачыць на ёй неадарэны мун-
скі кажаў, а'вяліча сведкамі
які Наталля Пятроўна сі-
задрэмле на ўсюлочы ля
пасаля трахетамі сляпкіяся на-
чыны, — чытач напэўна ў
ўспоміны пра не любюў да-
гажосі і ўтулінасці.

НА СЦЕНЕ не расказана
го, што змясцілася на с-
старонах кнігі. Гэта
кампенсуюцца ў пастаючы
ніцэ тэатральным «як. Мы б і
які утульна сібе дакучае На-
і Пятроўна — Г. Марчука ў
ліка, з яроу гатоўнасцю кі-
ліка, дарожу не па абавязку
хучосць п'яна закінуў сьве-
такі ўжо валасы і светлая
цёмная валасы ў жоў-
парык? Ён змяінае сваёй
наскоу, скоўнае выкануў
партнёра Лемязішча, асаб-
сісоне іх сплятання на кватэ-
ра.

Бадаль то самае больш
і пра Шаблюку (тым тольш-
ў рамана аўтар зазначаў: «ле-
сіў невялікі сівы вусы, але
ратна галіў бардура»). Бія-
Шаблюка — не ў бардале,
ма. І нават не ў расцягну-
пункту гледжання драматэ-
апаўяданняў Лемязішча пра
сцяжана настаніў. У партызан-
справы іх, дзе іх іх, дзе іх
натура Шаблюка аскраўтаў
раскрэпта І. Сяргеевіча і
ў сустрачы яго з дырэктарам
няні па дыкоўным дзярмі. Ён

